

О як же їх стрічали, світе мій!
Таких стрічань — історія не знала.
О тій порі — травневій, золотій! —
сльоза мого села не просихала.

Верталися в село фронтовики...
Хто як доходив до своїх порогів:
хто без ноги дійшов, хто без руки,
та всі вони були — із Перемоги!

Салютувала їм уся земля:
дорога, річка, верби, степ, узвишся,
з корівками і вдовами рілля,
засліплена од сонця й квіту вишня!

Салютом їм — плачі дружин, матусь.
Салютували їм вцілілі хати.
Салютувало їм — з дитячих вуст! —
напівзабуте слово «тату!., тату!»

Салютувало все їм, що жило,
що вистояти в ці роки зуміло.
...Дві хустки — чорна й красна — над селом,
як дві сестри, у травень тріпотіли...

Сміялись їм з-під неба ластівки.
Від солов'їв — доба кипіла. Мліла!
...Верталися в село фронтовики —
на всю планету милиці скрипіли.

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.